

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ  
Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ο Τ Μ Η Μ Α

Servo Per Amikeco  
ΣΕΡΒΟ ΠΕΡ ΑΜΙΚΕΚΟ

Ένα μπουκέτο λέξεις  
και συναισθήματα



ΑΘΗΝΑ 2016

# Servo Per Amikeco

*Ένα μπουκέτο λέξεις  
και συναισθήματα*

ISBN: 978-618-82548-0-0

© Διεθνής Ένωση Αστυνομικών. Ελληνικό τμήμα

Τίτλος: Servo per Amikeco, Ένα μπουκέτο λέξεις και συναισθήματα  
Συγγραφείς: ΓΙΑΝΝΑΚΟΠΟΥΛΟΥ ΘΩΜΑΗ, ΚΑΛΛΙΤΣΑΡΗΣ ΜΑΚΗΣ,  
ΚΟΝΤΑΚΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ, ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗ,  
ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ ΜΙΝΑ, ΠΑΠΠΑΣ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ,  
ΠΑΡΔΑΛΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ, ΜΙΧΑΛΑΤΟΥ ΡΟΖΑΛΙΑ,  
ΤΡΥΦΕΡΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΣ, ΦΩΤΟΓΛΟΥ ΣΠΥΡΙΔΩΝ

Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Νικολόπουλος,  
Επιμέλεια: Ψηφιακές Εκτυπώσεις – Εκδόσεις.  
εξωφύλλου, [www.copycorner.gr](http://www.copycorner.gr)  
Εκτύπωση,  
Βιβλιοδεσία:

ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΝΩΣΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ  
Ε Λ Λ Η Ν Ι Κ Ο Τ Μ Η Μ Α

*Servo Per Amikeco*

*Ένα μπουκέτο λέξεις  
και συναισθήματα*

ΑΘΗΝΑ 2016



Φίλες και φίλοι,

Στους χαλεπούς καιρούς που ζούμε, αναζητούμε εναγωνίως τη συμμετοχή των πολιτών στα κοινά και την αναβάθμιση του ρόλου της κοινωνικής θέσης των εργαζομένων αστυνομικών.

Οι ποιητές με τους στίχους, την αμεσότητα και καθαρότητα του λόγου τους δημιουργούν στο χώρο των γραμμάτων. Η πένα τους καταγράφει συναισθήματα, γεγονότα, εντυπώσεις και όσα κρύβουν στην καρδιά τους.

Ο καθένας μας όμως κρύβει μέσα του έναν Οδυσσέα, απώτερος στόχος μας το ταξίδι στη δική μας Ιθάκη, κυρίως όμως το ταξίδι φιλίας και εθελοντισμού μέσα στην οικογένεια της ΙΡΑ.

Σκοπός μας να δώσουμε την ευκαιρία με την έκδοση της πρώτης αυτής ανθολογίας, την προβολή και διάδοση τόσο των ιδεών από δοκιμασμένους όσο και από νέους ποιητές.

Στο κέντρο όλης αυτής της προσπάθειας βρίσκεται το Παγκόσμιο σύνθημά μας "SERVO PER AMIKECO" δηλαδή Εξυπηρέτηση δια της Φιλίας. Ο Πολιτισμός λοιπόν, η συνεργασία και ο εθελοντισμός είναι το ψηφιδωτό του μέλλοντός μας, ώστε να μπορούμε να το ατενίζουμε με αισιοδοξία.

Ευχαριστώ από καρδιάς τους συμμετέχοντες ποιητές, που φάχγουν μέσω της ποίησης τα μονοπάτια της έκφρασης, της επικοινωνίας, της αποφόρτισης από το δύσκολο έργο που είναι επιφορτισμένοι να επιτελούν και αφιερώνουν τον ελεύθερο χρόνο τους δημιουργικά συνθέτοντας μπουκέτα λέξεων, εκφράζοντας τα συναισθήματά τους.

Να είναι καλοτάξιδο αυτό το βιβλίο.

SERVO PER AMIKECO  
Ιωάννης Καραπατάκης



## ΕΛΛΑ

Έλα να ξεχάσουμε τη λύπη μας στη μελαγχολία του Σεπτέμβρη.  
Με κούρασε το πολύ καλοκαίρι,  
δε κρύβονταν με τίποτα τα δάκρυα στο τόσο φως.  
Η ψυχή μου διψάει να ξεπλυθεί στη βροχή.  
Η καρδιά μου ζητά να ζεσταθεί τυλιγμένη σε αδιάβροχο  
πανωφόρι.

Έλα. Οι χειμώνες μου ανθισμένοι καρτερούν τη φωτιά σου.  
Μια ελπίδα κρυφογελά σίγουρη για το μέλλον.  
Της φαίνομαι αστεία να ταλαντεύομαι,  
δεν έχει καταλάβει πως ταλανίζομαι.

Έλα. Γιατί μόνη δε θα 'μαι.  
Με δυο αγγέλους θα χορεύω και θα νυστάζω αγκαλιά με τη  
γιορτή.  
Χαρούμενες και ελεύθερες αναπνοές θα τους λυτρώνω.  
Υπέροχα θα τους ντύνω με γέλια και όνειρα.  
Θα ξεχάσουμε.

Έλα. Μη το σκέφτεσαι άλλο.  
Ο κύκλος έκλεισε, κι εμείς δε χωράμε σ' αυτή την απαίσια  
μπάλα.  
Άνοιξε ένας ορίζοντας και οι προσδοκίες του αρνούνται να  
κάνουν πίσω.  
Ξεπέρασε τον εαυτό σου και πάμε.  
Ξεκινάμε.



## ΕΥΘΥΝΗ

Πήρα τα μάτια μου από όσα με στόμφο απροσπέλαστα κοιτούν.  
Στις νύχτες που παραμονεύουν να γεμίσουν όνειρα εναπόθεσα  
κουράγιο. Προχώρησα λίγο πιο πάνω.

Οι προσδοκίες απαιτούν τη συναίνεση. Δεν αρκούνται σε  
διαπραγματέυση. Υποχρεώνομαι σε συμφωνία.

Παύω να αναλώνομαι. Ξεχνάω το σκουλήκι της δυσπιστίας.

Βλέπω από ψηλά τα λάθη να συρρικνώνονται.

Βγαίνω από τον κύκλο της συνήθειας, από την κουκουλωμένη  
μιζέρια.

Εφευρίσκω στιγμές, κατασκευάζω ζεστασιές. Στολίζω με  
κορδέλες πολύχρωμες την αίσθηση.

Προχωρώ αγκαζαρισμένη την ευθύνη.

Χαμογελώ και παίρνω. Γλυκαίνω και χορταίνω. Πασπαλισμένα  
με ζάχαρη τα θέλω μου.

Με ευγνωμοσύνη καθρεφτίζω τον ουρανό κι ας έχει ό,τι χρώμα  
επιθυμεί.

Αυτούψώνομαι.

## ΑΕΡΑΣ

Παρασυρόμενα τα πρέπει, στροβιλίζονται στη δίνη του  
διαφανούς πόθου.  
Περιορισμένα τα μη, λιώνουν στο φως της ηλεκτρισμένης  
αίσθησης.  
Φοβούμενος ο αέρας τις αλλαγές που φέρνει, σιωπά συνετά.  
Έχει ήδη εξαναγκαστεί σε συμφωνία, βλέπεις.  
Αλλάζεις ανεπαίσθητα.  
Αλλάζεις αθόρυβα.  
Αλλάζεις βαθιά.  
Αλλάζεις γενναία.  
Δε γίνεσαι άλλος. Παρά αυτός που ήσουν.  
Ξεδιπλώνεις την ουσία σου. Ανοίγεις τους άσους σου.  
Παρατάσσεις τα στρατιωτάκια της συνείδησής σου. Σ' αυτή τη  
σκακιέρα δε χωρά αντίπαλος.  
Παίζεις στο ίδιο σου το παιχνίδι και εξαντλείς την  
εφευρετικότητά σου στους όρους που βάζεις εσύ, μόνο εσύ.  
Μην πιστέψεις στις φήμες για στημένα παιχνίδια και μοίρες  
που αδικούν.  
Η καταστροφολογία είναι μικρότερή σου.  
Οι θάλασσες που ανοίγονται απεριόριστες.  
Και η ψυχή σου γεννημένη για το άπιαστο.

## ΗΛΙΟΣ

Πόσο ωραίος ήλιος σήμερα. Ζεσταίνει τα θέλω και φροντίζει  
τρυφερά την ψυχή.

Αφέθηκα να με κοιτά.

Μια αράχνη παίζει στην παλάμη μου. Δεν ενδιαφέρεται να  
υφάνει ιστό, περιγελώντας την επιβίωση.

Φύσηξα να φύγει για πάντα ότι συνεπάγονται τα σύννεφα.

Ότι επιφέρει η σκοτεινιά.

Σε μονοπάτια γεμάτα αισθήσεις προχωρώ.

Αισθήματα για να γεμίσω, έχοντας τα ίδια μου τα λάθη οδηγό.

Τρέχω.

Φορτώνομαι την ορμή του ανέμου. Να προλάβω πριν αρχίσει να  
δύει,

πριν ο ήλιος ντυθεί κόκκινος.

Δεν είναι κακό να τρέχεις. Δεν είναι κακό να προλαβαίνεις.

Αν ελπίζω; Φυσικά, δεν γεννήθηκε ακόμη μέσα μου η κατηφόρα.

Φεύγω τώρα.



Είμαι κόρη της Αστυνομίας. Γεννήθηκα ένα φθινοπωρινό πρωινό στη Θεσσαλονίκη και μεγάλωσα στη σκιά του Λευκού Πύργου ενώ είχα μάθει από μικρή να στέκομαι προσοχή στο άκουσμα του Εθνικού Ύμνου.

Ενδύομαι στο Σώμα από το 1999. Έχω την τιμή να βιώνω την ευθύνη της προσφοράς σε νευραλγικό Αστυνομικό Τμήμα της Χαλκιδικής.

Μαθαίνω τη ζωή μέσα από δυο κόρες και μεγαλώνω την ψυχή μου μαζί με το ψήλωμά τους.

Συνομιλώ με κύματα και βγάζω συμπεράσματα από πολυδιάστατα σύννεφα.

Γράφω.

Αφιερωμένο στη σύζυγό μου.

## Το δώρο

Απ' το ανοιχτό παράθυρο, τη θάλασσα κοιτάζω,  
βλέπω καράβια να περνούν, μακριά να ταξιδεύουν,  
τους ναύτες πάνω στ' άλμπουρα, ν' ανοίγουν τα πανιά τους  
και καπετάνιους όρθιους πορεία να χαράζουν.

Μήνυμα στέλνω νοερά, στους ναύτες, στα ναυτάκια  
στους καπετάνιους που μπροστά με ματοκυάλια βλέπουν  
και με το όρθιο κορμί, το πέλαγο αγναντεύουν.

Ναύτες, ναυτάκια μου καλά, και σεις καπεταναίοι  
στη Μπαρμπαριά, στην Αραπιά εκεί μακριά που πάτε,  
μια χάρη μόνο σας ζητώ, απ' της καρδιάς τα βάθη  
δώρο ακριβό, μοναδικό, να ψάξετε να βρείτε.  
Δώρο για τη γυναίκα μου, τη μόνη συντροφιά μου,  
και όσα θα μου ζητήσετε, εγώ θα σας τα δώσω.

Το πήρανε το μήνυμα, οι ναύτες, τα ναυτάκια  
κι οι καπετάνιοι που όρθιοι το πέλαγος αγναντεύαν.

Ολημερίς κι ολονυχτίς για μέρες, βδομάδες, μήνες  
το δώρο ψάχνουνε να βρουν, εκεί μακριά στα ξένα.  
Δώρο ακριβό, μοναδικό, που όμοιο να μην υπάρχει.

Και μια βραδιά με ξαστεριά, με όμορφο φεγγάρι  
τα πλοία πίσω γύρισαν με δώρα φορτωμένα.  
Φέραν διαμάντια και χρυσό,  
ρουμπίνια και βραχιόλια  
κορώνες, περιδέραια και λαμπερά στολίδια,  
υφάσματα, πανάκριβα και χρυσοκεντημένα.

Μα ένα μικρό ναυτόπουλο, ένα μικρό ναυτάκι  
μικρό κουτάκι κράταγε στα χέρια του σφικτά.  
-Αφέντη μου, εγώ, δεν μπόρεσα στολίδια να σου φέρω,  
ούτε διαμάντια και χρυσό, ρουμπίνια και βραχιόλια.  
Όμως πάρε το δώρο μου που βρήκα μία νύχτα,

όταν εκεί στην ξενιτιά στου πέλαγου την άκρη,  
η Πούλια κι ο Αυγερινός με αγάπη είχαν σμίξει  
και χάραξαν στο πέλαγος λέξεις αγάπης μόνο.

Κι εγώ , κρυφά, τις έκλεψα και σένα σου τις φέρνω.  
Αυτό σαν δώρο στην κυρά, τη μόνη συντροφιά σου  
να δώσεις μες απ' την καρδιά, μ' όλη σου την αγάπη.

Άνοιξε το κουτάκι του και έβγαλε το δώρο.  
Τρεις λέξεις ήταν μοναχά, σε πάπυρο γραμμένες,  
τρεις λέξεις με ολόχρυσα γράμματα στολισμένες.  
**«Θα σαγαπώ παντοτινά».**

Ήτανε το καλύτερο, απ' όλα τ' άλλα δώρα  
τόσο απλό, τόσο γλυκό κι απ' την καρδιά βγαλμένο.

Αυτό το δώρο κράτησα και με χαρά το δίνω  
σε σένα που χρόνια ολάκερα, δίπλα μου πάντα μένεις  
και με αγάπη περισσή, τα πάντα υπομένεις.  
**«Θα σαγαπώ παντοτινά»**

## Ομορφη κόρη

Σεργιάνι βγήκες το πρωί, όμορφα στολισμένη  
και φώτισες τη γειτονιά, κόρη μου πενεμένη.  
Τα χρυσαφένια σου τα μαλλιά, νεράιδες τα χτενίσαν,  
και με τραγούδια ερωτικά, σε ντύσαν, σε στολίσαν.

Σαν είδαν τέτοια ομορφιά, τα σύννεφα ντραπήκαν,  
απλώθηκαν στον ουρανό και ξαφνικά χαθήκαν.

Και τότε,

ο ήλιος βγήκε λαμπερός και φώτισε την πλάση  
τη θεϊκή σου ομορφιά, θέλησε να γιορτάσει.

Το αεράκι τότε ζήλεψε, και απαλά  
φυσά στο πρόσωπό σου.

Θέλει να είναι δίπλα σου, θέλει κάτι δικό σου.  
Δώρο σου δίνει τη δροσιά  
κι ένα σου χάδι αναζητά.

Και συ, δε του χαλάς τη χάρη.

Το χέρι απαλά

βάζεις στο μάγουλό σου,

και με γλυκό χαμόγελο, κρύβεις το μυστικό σου.

Τα αεράκι χάρηκε, φύσηξε στα μαλλιά σου  
κι αυτά,

ανέμισαν πανέμορφα, μοίρασαν τα φιλιά σου .

Στο διάβα σου στη γειτονιά, γυναίκες σε ζηλέψαν,  
οι άνδρες τρέξαν να σε δουν, το βλέμμα σου γυρέψαν.

Γύρισες και τους κοίταξες, είδες τα πρόσωπά τους  
και όταν τους χαμογέλασες, ένοιωσες τη χαρά τους.

Τα μάτια, το χαμόγελο, και τα ξανθά μαλλιά σου,  
το λυγερό σου το κορμί είναι η ομορφιά σου.

Έσυρες πρώτη το χορό, χορεύοντας πετούσες  
κι όπως γυρνούσες στις στροφές  
στο χώμα δεν πατούσες.

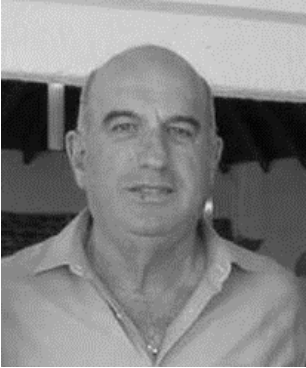
Μοίραζες απλόχερα, σε όλους τη χαρά σου  
και το όμορφο χαμόγελο μέσα απ' την καρδιά σου.

Λεβέντισσα πανέμορφη, κόρη μου παινεμένη  
έτσι να είσαι στη ζωή, πάντα χαριτωμένη.  
Κι' όταν στο διάβα της ζωής, φουρτούνες συναντήσεις  
να ξέρεις, είσαι δυνατή και ότι θα νικήσεις.



## Ο δικός σου παράδεισος

Εκεί όπου η άκρη του ουρανού αγγίζει το γαλάζιο της  
θάλασσας,  
εκεί όπου η σκιά των δένδρων δροσίζει την πανέμορφη ακτή,  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί όπου η αλμύρα της θάλασσας λούζει το κορμί σου,  
εκεί όπου η αύρα της θάλασσας δροσίζει το πρόσωπό σου,  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί όπου ο ήλιος μόλις ανατέλλει, πρώτα σε σένα στέλνει τις  
ακτίνες του  
στο παράθυρό σου,  
εκεί όπου ο ήλιος όταν δύει σε χαιρετά χαρούμενος για τη  
συντροφιά σου  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί όπου το φεγγάρι ολοστρόγγυλο, σου στέλνει το χαμόγελό  
του,  
εκεί όπου τα αστέρια του ουρανού τη νύχτα παίζουν μαζί σου  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί όπου το βράδυ γύρω από τη φωτιά στην άμμο ονειρεύεσαι,  
εκεί όπου έχεις αγαπημένα πρόσωπα μαζί σου.  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί που ανέμελη καθισμένη στην καρεκλίτσα σου αγναντεύεις  
το πέλαγος,  
εκεί όπου ονειρεύεσαι ταξίδια που ήθελες να κάνεις και δεν  
έκανες.  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.  
Εκεί όπου οι χαρές και οι καλές στιγμές που πέρασες, μένουν  
για πάντα στο μυαλό σου,  
εκεί που θα επιστρέψεις και πάλι του χρόνου  
Εκεί είναι ο παράδεισός σου.



Ο Μάκης ΚΑΛΛΙΤΣΑΡΗΣ, γεννήθηκε το 1957 στο Σουφλί Έβρου. Μετά το εξατάξιο γυμνάσιο κατετάγει στην Ελληνική Χωροφυλακή στις 15-5-1976 και μετά την αποφοίτηση από τη σχολή της Ρόδου ,υπηρέτησε στην Τροχαία Θεσ/νίκης, στη συνέχεια στην Τροχαία Σερρών. Μετά από 25χρόνια υπηρεσίας το έτος 2001,συνταξιοδοτήθηκε με το βαθμό του υπαστυνόμου Α΄.

Είναι μέλος της ΙΡΑ από το έτος1981 μέχρι σήμερα.

Υπήρξε μέλος των διοικητικών συμβουλίων της Τ.Δ Ι.Ρ.Α Σερρών από τα έτη 1989 έως 1993.

Σήμερα σαν συνταξιούχος είναι και πάλι μέλος του νέου Δ.Σ της Τ.Δ Σερρών.

Από τα έτη 1989 έως και 1992 εξέδιδε την εφημερίδα ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΔΡΑΣΗ στις Σέρρες, υπό την επίβλεψη του Δ.Σ της Τ.Δ Σερρών, με νέα της ΙΡΑ Σερρών και λοιπών Τ.Δ , Αστυνομικά ,πολιτιστικά και νέα του Ν.Σερρών και της ευρύτερης περιοχής , εκτός από πολιτικά.

Ήταν ο εκδότης , ο συντάκτης , ο δημοσιογράφος, ο διεκπεραιωτής της εφημερίδας.

Μετά τη συνταξιοδότηση του, από το έτος 2001 μέχρι σήμερα ,διατηρεί στις Σέρρες ειδικό γραφείο ερευνών τροχαίων ατυχημάτων και ασκεί το επάγγελμα του πραγματογνώμονα –ερευνητή- αναλυτή- τροχαίων ατυχημάτων στη Βόρεια Ελλάδα με έδρα τις Σέρρες.

Είναι μέλος του επιμελητηρίου Σερρών και μέλος του συλλόγου πραγματογνωμόνων Βορείου Ελλάδος.

Είναι παντρεμένος με τη συνάδελφο Βέτα ΚΙΟΥΤΑΧΙΑΛΗ και έχουν αποκτήσει τρία παιδιά και δύο εγγόνια.

## ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ

Χώμα του ρουμανιού υγρό  
και τ' ουρανού αγκάθι μυτερό  
φραγκοσυκιά ισχνή, πέτρα του λόγγου μυτερή  
ύπουλα περάσατε τη μάντρα  
δόκιμα απλωθήκατε στο φράχτη  
ποικιλοτρόπως διεισδύοντας στις κατευθύνσεις  
που τακτικά διαλέξατε ν' αντιπαρέλθετε.  
Με τα λοφία των κορυδαλλών  
και τη σκληρή ψυχή της ίνας  
σειόνται οι φωνές της καλλιμάνας  
σαν ψυχωμένα τα τείχη απειλητικά  
στημένα κι αυτά προχείρως στεγανά  
απ' τους βλαστούς και τους γνωστούς  
μάστορες των φραγών.

## ΚΑΘΗΚΟΝ

Πεζής πρωτοπορίας παρηγοριά  
μοναχών οδοιπόρων απελπισία.  
πολεμιστή γενναίε και ένδοξε  
τι ένιωσες τη στιγμή της θυσίας;  
Άγγελε Στρατιώτη σαν σκοτωθείς στους Ναούς  
Προφήτες οκνοί σχεδιάσαν τον Αγώνα σου  
ένδοξε μονομάχε του θανάτου  
στην καθημερινότητα και τη ρουτίνα  
ετάφης πρόμαχος με τα ιδανικά σου.  
Ήρωες ηττημένοι τρόπαια στήσατε, το γέρας  
αφηρώντας και την ευδαιμονία της ιδιοτέλειας,  
αξιοπρεπείς διαβήκατε.

## ΟΜΟΡΦΗ ΧΩΡΑ

Ουρανέ κόσμε!  
Βράχε μετρημένε με τριαντάφυλλα  
στολίδια αιολικά του χρόνου κορδέλες.  
Κρίνα, θυμάρι, έλατο και εύοσμο αλάτι.  
Έλιε θάλασσα!  
Έρωτα μαργαριτάρι και γόνιμο χώμα  
κόρη τ' αργαλειού στεφανωμένη  
από πέτρα σκληρή και γιαλό αφιλόξενο  
άπλωμα πνευματικής ακρίβειας και αβερωσιάς.  
Πόντε άσπλαχνε, ορμητικέ, ασύμμετρε  
ως άνδρας και Έλληνας  
σβάρνισες σ' ακανόνιστους κάβους.  
Βότανα της φυλής και κύματα.  
Μύρο από μετάξι και πέλαγο  
παραλογισμοί ανάσας και λήθαργου.  
Αυτή η ομορφιά  
είναι το ναυάγιο με τον κεραυνό  
συνεχής επιθυμία, ζωντανή φωτιά.  
Δεν είμαστε μήπως μαζί πάντα με τ' αστέρι  
με το θυμάρι, με την καταστροφή  
Με ψυχρό τ' αγέρι της ψυχής  
με τ' αστέρι και τα πουλιά  
της φυλής μας προνόμια.



Ο Χρήστος Κοντάκος γεννήθηκε στα Βατικά Λακωνίας και ζει στην Σπάρτη. Από τα μαθητικά του χρόνια μέχρι σήμερα δραστηριοποιείται σε πολλούς και ιδιαίτερα πολιτιστικούς φορείς. Αρθρογραφεί σε εφημερίδες και περιοδικά και έχει τιμηθεί από προσωπικότητες και φορείς. Είναι απόστρατος αστυνομικός και έχει διατελέσει πρόεδρος του Ελληνικού Τμήματος της Δ.Ε.Α.

## Εκείνοι οι έρωτες

Τι είναι εκείνο που κάνει τις σιωπές να ακούγονται σαν  
λυσσασμένα θηρία;  
Ποια είναι εκείνα τα θηρία που στοιχειώνουν το μυαλό;  
Τι είναι εκείνο που κάνει το μυαλό ακροβάτη των ονείρων;  
Ποια είναι εκείνα τα όνειρα που στάζουν στην καρδιά και την  
πονάνε;  
Κάνε ησυχία και άκου τον ήχο...

Σου θυμίζει κάτι;  
Ναι καλά θυμάσαι... εκείνοι οι έρωτες ήταν.

Εκείνοι που άφησες στη μέση της διαδρομής κι εκείνοι που σε  
άφησαν για να μην ξαναγυρίσουν ποτέ.  
Είναι υγρά τα μονοπάτια τους. Κι εσύ περπατάς και δεν  
αφήνεις ίχνη.  
Έτσι είναι όταν πατάς μέσα στα νερά.  
Κι εσύ συνεχίζεις.  
Ατέλειωτες οι διαδρομές σου...

Κοιτάς κάτω. Τα υγρά μονοπάτια γίνονται καθρέφτες για τα  
υγρά σου μάτια.  
Θολά τοπία της ψυχής σου κι αυτά.  
Κι εκείνοι οι ήχοι...  
Κι εκείνοι έρωτα στάζουν... Ήχοι απόκοσμοι... από εκείνους  
στα δωμάτια τα βράδια των ερώτων σας.  
Μη δυναμώνεις την ένταση της θύμισης. Θα σε πνίξουν οι φωνές  
τους...

## Είσαι εδώ

Απλώνω τα όνειρα στην αμμουδιά.  
Ο ουρανός βρέχει πύρινες λάβες.  
Ευλαβικά τα κύματα χαϊδεύουν τα μαλλιά τους.

Κι αυτά χορεύουν έναν χορό αργό, ερωτικό.  
Αλαφροΐσκιωτα βήματα που μπλέκονται με τον πόθο.  
Αντίλαλος ερωτικής μελωδίας.  
Κλείνω τα μάτια.

Είσαι εδώ.  
Είσαι πάντα εδώ.  
Δίπλα στα όνειρα.  
Είναι Αύγουστος.

## Ταξίδια τ' Αυγούστου

Τ' αγέρι γλυκά χαϊδεύει το νου  
μιλά με της μνήμης τα γυμνά καλοκαίρια  
ξωπίσω τους τρέχει και φέγγει αγνά  
δυο μάτια ζευγάρια κι αστέρια πορφυρά

Κι η μνήμη παθιάζεται και μολογά  
στιγμές αναμνήσεις και λόγια ζαφείρια  
και λέει η γλώσσα δειλά, τρυφερά  
για κείνον τον Αύγουστο θα φτιάχνω ταξίδια.



Η Φωτεινή Κωνσταντοπούλου γεννήθηκε τον Αύγουστο του 1980 στην Αθήνα και εργάζεται στην Ελληνική Αστυνομία από το έτος 1998, έχοντας υπηρετήσει τόσο σε μάχιμες όσο και σε επιτελικές Υπηρεσίες. Σήμερα κατέχει το βαθμό της Ανθυπαστυνόμου.

Το διαμέρισμά της στο κέντρο της πρωτεύουσας, όπου ζει από μικρή, είναι το κρησφύγετό της. Στους χώρους του έχει κρύψει όλες τις τρυφερές στιγμές

και αναμνήσεις που τη συντροφεύουν μέχρι σήμερα, χωρίς να την αφήνουν να μεγαλώσει!

Ως παιδί ξετρελαινόταν με τα παραμύθια και ως έφηβη να ταξιδεύει με πυξίδα πάντα το όνειρο. Όλες αυτές οι εικόνες και τα συναισθήματα που αποκόμισε από τα ταξίδια της αποτύπωσε και στην πρώτη συγγραφική δουλειά, στο διήγημα με τίτλο: «Στιγμές που ταξίδεψαν στις Πρέσπες» (Εκδ. Άπαρσις, α' έκδοση 12/2009, β' έκδοση 3/2010)

Η Φωτεινή έγινε η πρώτη γυναίκα στην Ελλάδα που έλαβε τον τίτλο της «Υψηλού προφίλ υποστηρίκτριας της Υπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες», μία πολύ σημαντική διάκριση που ήρθε να επιβραβεύσει την πολύτιμη προσφορά της στην παγκόσμια εκστρατεία για τα παιδιά προσφύγων.

Η τιμητική αυτή αναγνώριση, αφορά στο δεύτερο βιβλίο της Φωτεινής Κωνσταντοπούλου, με τίτλο *Μια Ζαχαρένια Συνταγή*, που κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις IANOS τον Νοέμβριο 2015. Ο τίτλος *High Profile Supporter* απονέμεται σε προσωπικότητες απ' όλο τον κόσμο, που με την προσφορά τους στο κοινωνικό σύνολο συμβάλλουν τα μέγιστα στο έργο της Υπατης Αρμοστείας του Ο.Η.Ε., αποτελώντας πηγή έμπνευσης για όλους τους ανθρώπους.



## Ιστορίες οδύνης

Ιστορίες οδύνης  
γραμμένες σε μυθικά βιβλία.

Κάποιες μιλούν με οιωνούς  
κατακρεμνίζονται  
όμοιες με στάλες βροχής  
σε κατακόκκινα μάτια  
από αιμάτινα δάκρυα.  
Χάνονται στην κοσμοσυρροή  
θρηνώντας  
το κορμί που ξεστράτισε.

Λυπημένες απ' την εγκατάλειψη  
οι εστίες.  
Εκεί  
ακούγονται τραγούδια που πια δεν υμνούν.  
Σιωπούν  
στων ανθών τον ανεκδιήγητο πόνο.

Κάποιες μορφές  
διωγμένες στη γη  
μακριά από απαστράπτοντες ουρανούς  
δίπλα σε εκείνους που περιμένουν  
βρίσκουν γαλήνη σε παιδικά όνειρα  
στην ενήλικη αυταπάτη.

Ας είναι αυτός  
ο επίγειος θάνατός τους...  
σε ιστορίες οδύνης.

## Ενατένιση

Δεν ξέρω πια  
πως γράφονται τα ποιήματα!

Οι λέξεις κρύβονται  
αποσιωπώντας  
τα πολύτιμα μυστικά τους.  
Περιφέρονται διψασμένες ..  
Είναι θάλασσες υπομονής  
με καρτερία αγάλματος.

Τώρα πια  
τα φλύαρα μάτια μας  
βηματίζουν ανάερα  
επουλώνοντας θλίψεις  
πανάρχαιου πένθους.

## Καταποντισμός στα ανεξήγητα

Τί νόμιζες  
πως είναι η αγάπη;

Εισιτήριο να το ακυρώσεις  
και να πεις πως ξεμπέρδεψες;

Καταποντισμός  
στα ανεξήγητα είναι  
ακροβασία των ανέμων  
στις βουνοκορφές  
και μια στάλα κόκκινο μελτέμι  
στα χέρια μας.

## Να Σ' αγαπώ χωρίς τύψεις

"..Κι ήταν τόσο απλός ο ρυθμός της καρδιά μας..  
τόσο απλός..  
σαν ένα ζεϊμπέκικο, με τα χέρια υψωμένα και τα κορμιά  
λυμένα ..  
για μια ζωή τόσο απλή κι ουράνια συνάμα..  
αχ! να τραγουδάγα κι εγώ όπως κι εσύ..  
Νάταν τα μάτια μου ωκεανοί..  
και ν' άλλαζα τον κόσμο..  
Να κάπως έτσι, σαν πίνακα ζωγραφικής, σαν στίχο  
ερωτευμένου, σαν όνειρο παιδιού..

Και τί ζήτησα τάχα; Μια στεριά μικρή και μια θάλασσα  
λεύτερη..  
Μηδέν εις το πηλίκον, ο πόλεμος..  
Μηδέν εις το πηλίκον, η εξαθλίωση..  
Μηδέν εις το πηλίκον, η θλίψη μου..

Έτσι, για να Σ' αγαπώ χωρίς τύψεις.."



Η Μίνα Παπανικολάου γεννήθηκε το 1969 με καταγωγή από τη Βροντού Πιερίας. Ζει στην Κατερίνη και εργάζεται στο Γενικό Νοσοκομείο Κατερίνης. Είναι παντρεμένη με τον Ρίζο Αθανάσιο, αστυνομικό της ΑΔ Πιερίας, και μητέρα δύο παιδιών. Έχει σπουδάσει Διοίκηση Υπηρεσιών Υγείας και Πρόνοιας στο ΤΕΙ Αθήνας, Δημόσια Διοίκηση στο Πάντειο Πανεπιστήμιο Αθήνας .Ολοκλήρωσε Μεταπτυχιακές σπουδές στη

Διοίκηση Υπηρεσιών Υγείας του ΕΑΠ Πάτρας και Μεταπτυχιακές Σπουδές στη Συνεχιζόμενη Εκπαίδευση του Πανεπιστημίου Μακεδονίας. Είναι υποψήφια διδάκτωρ στον τομέα της Δημόσιας Διοίκησης και Ηγεσίας του Πανεπιστημίου Walden (USA). Είναι εκπαιδευτρια ενηλίκων στον τομέα της Διοίκησης και της Ηγεσίας του ΕΚΔΔΑ.

**ΠΟΙΗΤΙΚΕΣ ΣΥΛΛΟΓΕΣ-ΒΙΒΛΙΑ:**

1. ΧΟΡΟΣ ΣΤΟ ΦΩΣ (2010), Εκδόσεις ΛΕΞΙΤΥΠΟΝ- Αθήνα
2. ΣΕΛΗΝΗΣ ΑΝΤΙΚΑΤΟΠΤΡΙΣΜΟΙ (2011), Εκδόσεις ΛΕΞΙΤΥΠΟΝ- Αθήνα
3. 18οε ΓΕΩΜΕΤΡΙΚΟΣ ΠΑΡΑΛΛΗΛΟΣ (2012) Εκδόσεις ΛΕΞΙΤΥΠΟΝ- Αθήνα,
4. ΕΣΠΕΡΙΝΗ ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ με τα ποιήματα του ΝΙΚΟΥ Π.ΚΑΡΥΔΗ (2012), Εκδόσεις ΛΕΞΙΤΥΠΟΝ-Αθήνα
5. ΘΕΟΙ ΚΑΙ ΜΟΥΣΕΣ, Παιδική ποίηση, Ιδιωτική έκδοση, (2013). Κατερίνη.
6. ΜΙΑ ΑΙΩΝΙΟΤΗΤΑ ΑΡΓΟΤΕΡΑ..., εκδόσεις ΛΕΞΙΤΥΠΟΝ, 2014

-Αυτοδίδακτη ζωγράφος με συμμετοχή σε συλλογικές εκθέσεις της Ένωσης Εικαστικών Καλλιτεχνών Πιερίας και μία ατομική έκθεση το 2013, στην Κατερίνη

-Μέλος του Συμποσίου Ποίησης με έδρα την Πάτρα το 2005

-Μέλος της Ένωσης Λογοτεχνών Βορείου Ελλάδας

-Μέλος της Ένωσης Εικαστικών Καλλιτεχνών Πιερίας

-Ιδρυτικό Μέλος της Ένωσης Λογοτεχνών Πιερίας.

C R A S H (ΣΚΟΥΖΟΥΝ ΤΑ ΦΡΕΝΑ)

Ξεκούρδιστη χαρά.  
Πατάς πουθενά;  
Τα σοφά τους λόγια  
γύρω μας σκόρπια.

Ψάχνω να σε βρω  
στα ερείπια  
της μοναξιάς μου,  
για συντροφιά μου.

Πίσω η σκέψη  
κοιτάει να κλέψει.  
Μπροστά η ζωή  
μα λείπεις εσύ!

Το πίσω βουλιάζει  
και με αδειάζει,  
μπροστά μου κυλάει  
και με ξεφτάνει.

Κάποτε μου είχες πει:  
“Έχω αυτό που ψάχνω”.  
Τώρα έχει κρεμαστεί...  
Τώρα έχει κρεμαστεί!

Κάποτε είχα δει  
πάθος τόσο λάγνο...  
Τώρα έχει πουληθεί!  
Τώρα έχει πουληθεί!

Σε ό,τι είχες ορκιστεί,  
σκόνη-καταστροφή.  
Τι να πιστέψω, ποιο...;  
-Δεν το αντέχω αυτό!!

Κάποια απομεινάρια  
έμειναν στα συρτάρια.  
Πάγωσαν όλα εδώ!!  
...Μου έλειψες, μωρό!

Σκούζουν τα φρένα,  
-μια ψυχρή ηχώ-  
όλα σαστισμένα,  
μοιραίο βραδινό!  
Σκούζουν τα φρένα,  
μύρισε ως εδώ,  
καουτσούκ λιωμένα  
μαρτυράνε κακό!

Σκούζουν τα φρένα...,  
-πάντα τρομάζει!-  
μιλάνε για σένα  
και με χαράζει!

Σκούζουν τα φρένα,  
πόνου ουρλιαχτό.  
Όνειρα χυμένα...,  
δεν θα σε ξαναδώ!!

## Α Σ Π Ρ Ο - Λ Ε Ύ Κ Ο

(Μμμ....) Μου αρέσει αυτό το χαμόγελό σου!  
Άσε με να κρεμαστώ στο όνειρό σου.  
Κέρανα ελπίδα να σου δώσω αγώνα,  
όχι άλλο ψέμα που κρύβει η βελόνα!

Βγήκα 'π' το σπίτι -η δική μου φυλακή-  
να νοιώσω κοντά σε κάποιους όπως κι εσύ.  
Μα και πάλι ξένος νοιώθω, να μη στο πω;  
Παράξενο, ό,τι με διαβάζει το αγαπώ!

Γιατί διάχυτη τόση καχυποψία;  
Όλοι ψάχνουμε αγάπη, όχι ειρωνεία.  
Αισιοδοξώ να βρω τον τρόπο, μπορείς;  
Το φως θα είναι δυνατό όταν το βρεις!

Σε ανθρώπους-εμπόδια μη δειλιάσεις.  
Η ιστορία μετρά που μπορείς να φτάσεις!  
Μη κοιτάς το τέλος, μετράει ο δρόμος σου!  
Πορεύσου και θα 'μαι πλάι στον ώμο σου!

Άσπρο-λευκό στους τοίχους.  
Άσπρο-λευκό στους στίχους!  
Άσπρες-λευκές σημαίες.  
Άσπρες-λευκές ιδέες!

Άσπρη-λευκή γιορτινή  
γυναίκα αδιακόρευτη,  
αγάπη που 'μεινε αγνή.  
Το άσπρο-λευκό, εσύ!

## Μ Π Λ Ε Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η

Περπατάμε σε γεμάτους-άδειους δρόμους  
στην πιο όμορφη πόλη.-Αδιάφορη ματιά.  
Ένα τραγούδι παρηγοριά στους πόνους,  
το τσιγάρο, το αλκοόλ για συντροφιά.

Να 'ξερες ώρες-ώρες πόσο μου λείπεις...  
Δες πως αλλάζουμε σαν είμαστε μακριά.  
Η λάμψη της πόλης θέλει κάτι να κρύψει,  
ενώ σ' ανταμώνω παντού και πουθενά!

Που να 'σαι τώρα;  
Σε ποια χώρα  
λείπεις πάλι;  
Σε ποιο χάδι  
εκμυστηρεύεις  
μικρά μυστικά;

Τι μένει τώρα;  
-δύσκολη ώρα-  
που τυραννιέμαι  
κι αναρωτιέμαι  
πως φυγαδεύεις  
τόση μοναξιά;

Η Θεσσαλονίκη αλλάζει χρώμα!  
Παίζει με το ουράνιο τόξο της.  
Η βροχή της έπαψε για απόψε...,  
να 'ρθεις στα μαύρα όνειρά μου, φως της!



## Ο Ν Ε Ι Ρ Α Γ Λ Υ Κ Α

Πετάχτηκα ξάφνου απ' τις σιωπές!  
-Ξαγρύπνησες με αγωνία.  
Υφος γεμάτο ικεσία,  
...και έτρεξα κοντά σου, δεξ!

Του κόσμου όλες οι ομορφιές  
κλείστηκαν σε αυτό το βλέμμα!  
Γέμισαν οι φόβοι ψέμα,  
μα έχω ως γιατρός τις συνταγές!

Τα μάγια μάγισσας θα σβήσω.  
-Σαν με βάφτισες ήρωά σου,  
μη νοιάζεσαι γιατί ως μπαμπάς σου  
τον κακό λύκο θα νικήσω!

Με είδες Spiderman ή Batman σου,  
με ιστό σκιές να πολεμώ!  
-Πιπίλησες κι άλλαξες πλευρό.  
-Να 'ξερες για σένα τι μπορώ!

Σε έστεψα αυτοκράτορα,  
κι εσύ με είπες σαμουράι,  
ως φύλακάς σου στα ανάκτορα  
ό,τι σε πληγώνει με πονάει!

Κι όταν τους κακούς θα τιμωρήσω  
και τις αγωνίες σου διαλύσω,  
θα γίνω Μπομπ ο Σφουγγαράκης,  
το γέλιο σου να ανακτήσω!

Έγινα η προέκτασή σου,  
ώσπου άνοιξες τα φτερά.  
Είσαι πυλώνας της ζωής μου,  
ό,τι γεμίζει την καρδιά!

Όνειρα γλυκά  
μικρέ Ξερευνητή!  
Θα είμαι πάντα εκεί!  
όνειρα γλυκά!

Στα παιδιά μου: Αλέξανδρο/Ηλία – Χαράλαμπο



Είμαι ο Βασίλειος Παπάς, γεννήθηκα το 1971 στην Πάτρα όπου έζησα έως τα εφηβικά μου χρόνια. Στη συνέχεια έζησα στην Κορινθία και περιστασιακά σε Θεσσαλονίκη και Αθήνα. Αγαπώ τα ταξίδια με τα οποία γνώρισα πολλά μέρη και διαφορετικές κουλτούρες. Επίσης αγαπώ ιδιαίτερα τον αθλητισμό με τον οποίο δεν έχω πάψει να ασχολούμαι. Με την ποίηση – στιχουργική με ρίμα καταπιάστηκα παράλληλα από το γυμνάσιο για πολλά χρόνια ,καθώς και με την μουσική σύνθεση, αυτοδίδακτα μελοποιώντας πολλά από τα γραφόμενα μου. Την δημοσιότητα είδαν για πρώτη φορά ποιήματά μου το 2001 όπου και βραβεύτηκα (σε επίπεδο νομού). Αυτό και τα κολακευτικά σχόλια του τραγουδοποιού Νίκου Παπάζογλου, με ενθάρρυνε να συνεχίσω και να προσπαθώ ώστε να βελτιώσω το γράψιμο μου. Ο όγκος των ποιημάτων μου ξεπερνά τα 200.

“Άστεγοι είμαστε όλοι”

Κι εκεί που όλοι μιλούν για την πόλη  
υπάρχουνε κάποιοι, που ζουν σκοτεινά  
στα σοκάκια στα υπόγεια, αταίριαστοι ρόλοι  
κι η πόρνη η πόλη, φτωχούς να γεννά.

Με την δύση του ήλιου, η ανάσα παγώνει  
το πέπλο του κρύου, αρχίζει ν' απλώνει  
κι ένα γκρι μυστικό, σε ασπρόμαυρο φόντο  
ψυχές να κεντάει, σε καμβά πόντο-πόντο.

Με στέγη το σύμπαν και κρεβάτι την γη  
με ένα σπύρτο ο καθένας, την ζωή του οδηγεί  
κι εμείς βολεμένοι, σ' ένα κόσμο της πλάνης  
ποτίζουμε αλάτι, την δική μας πληγή.

Σ' έναν κόσμο χαρτόκουτο, σε μιαν άκαρδη πόλη  
ιδιοκτήτες και άστεγοι, ίσως να 'μαστε όλοι  
νοικιαστές μίας θέσης ολιγόλεπτου χρόνου  
ψυχοπαίδες της μοίρας, και αδέρφια του πόνου.

“Άνθρωποι μονάχοι”

Κάθε μέρα η ματιά σου, ένα χάδι μου δίνει  
και την νύχτα η αγκαλιά σου, τους φόβους μου πίνει  
η ψυχή μου φωλιάζει, σαν αηδόνι και γέρονι  
και το σώμα μου ανάσα, απ’ το σώμα σου παίρνει.

Σαν εγώ έχω εσένα, η ζωή μου γελάει  
και το δάκρυ στεγνώνει, σταματά να κυλάει  
πια, οι σκέψεις μου παύουν, να ριγούν το μυαλό μου  
που ‘χουν γίνει του νου μου, το κρυφό μυστικό μου.

Σκέψου λίγο μονάχοι, πόσοι άνθρωποι ζούνε  
μια αγκαλιά σαν και μένα, διαρκώς καρτερούνε  
μόνα κρίνα στο χιόνι, στην ζωή δίχως ταίρι  
και ο ίσκιος τους πάει, όπου πάει τ’ αγέρι.

Δώστε λίγο αγάπη και απλώστε τα χέρια  
σ’ όποιον ζει μοναχός του κι η βροχή τον πληγώνει  
ένα χάδι αρκεί, να ‘ναι η αγάπη σας πλέρια  
θα του ιάνει η πληγή, που συνέχεια ματώνει.

## “Λευκή σελίδα σε μαύρο φόντο”

Κάθε μέρα μια σελίδα λευκή  
της ζωής μου της μαύρης τελειώνει  
μοναξιά και μαστούρα σ' αγωνίας χαρτί  
σαν σκουπίζω το αίμα που κυλά στο βελόνι.

Το μυαλό σταματάει σαν η φλόγα στομώνει  
τ' αλουμίνι ιδρώνει μες στα χέρια μου λειώνει  
και η ρούχλα κοχλάζει σαν νερό που κυλάει  
και αρμενίζει στις φλέβες, σαν μωρά τις μιλάει.

Και αξανά μες στην νύχτα κυνηγάω τον πόθο  
να τρυπιέμαι ζητάω να σιγάσω τα πάθη  
μιας φρικτής ειρωνείας τα αέναα λάθη  
της ζωής μου το πέπλο με αηδία το κλώθω.

Πείτε όχι στην χιόνα και αγκαλιάστε τα νιάτα  
και γεμίστε με ήλιο και λουλούδια τα πιάτα  
και χαρίστε μια νύχτα στην ζωή που χορεύει  
των δικών σας ονείρων την νεράιδα μερεύει.

### Λεξιλόγιο

Μαστούρα = Μέθη.

Βελόνι = Σύριγγα.

Αλουμίνι = Τρόπος χρήσης ηρωίνης, λειώνεται με φλόγα η ηρωίνη και από σκόνη γίνεται υγρή.

Ρούχλα = Ηρωίνη.

Αξανά = Ξανά

Χιόνα= Ηρωίνη.

## “Όλη η ζωή ένα χαμόγελο”

*Κάθε τόσο στα μάτια βαθιά με κοιτάς  
και ο νους σου, σαν δίσκος πικάπ αρμενίζει  
κάθε τόσο στα χείλη γλυκά με φιλάς  
η αγάπη σου σαν γέννα για μένα τώρα αρχίζει.*

*Χαμογέλα εσύ και η ψυχή μου, την γη θ' αλωνίζει  
χαμογέλα εσύ και σαν άμμος ζεστή, άγγιξε με  
και με χάδι απαλό σαν ευχή στον Θεό  
σαν πηγής το νερό, με φιλιά το κορμί θα δροσίζει.*

*Η αγάπη σου αυτή, θα κυλά σαν βροχή  
στην καρδιά μου, βαθιά θα λιμνάζει  
και σκιές μαγικές, σε στοές μυστικές  
της ζωής μου τον δρόμο, σαν Αγία Γραφή θα διαβάζει.*

*Με Αγγέλου φτερά, σαν φιλιά ερωτικά, θα σε ντύσω  
αναμνήσεις παλιές, που ο πόνος πολύ σε τρομάζει  
τις βαθιές σου πληγές, με μια γόμα αγάπης θα σβήσω  
και ο έρωτας σου για μένα, θα 'ναι ευχή που τα πάντα αλλάζει.*

*Η αγάπη σου σαν γέννα, για μένα τώρα αρχίζει  
σαν πηγής το νερό, με φιλιά το κορμί θα δροσίζει  
στης ζωής μου τον δρόμο, σαν Αγία Γραφή θα διαβάζει  
και ο έρωτας σου για μένα θα 'ναι ευχή που τα πάντα αλλάζει.*



Ονομάζομαι Παρδάλης Κωνσταντίνος και είμαι τέως Αστυνομικός Υποδιευθυντής.

Την παρούσα χρονική στιγμή αρθρογραφώ σε διάφορες εφημερίδες, και είμαι ραδιοφωνικός παραγωγός σε μια εκπομπή πολιτιστικού περιεχομένου.

Παράλληλα αρθρογραφώ, γράφω ποίηση, πεζά αστυνομικά διηγήματα, μυθιστορήματα, στίχο, ρεμπέτικο τραγούδι, ποίηση σε περιθωριακά ιδιώματα, κριτικές, αναλύσεις και γενικά ασχολούμαι με όλα τα υπάρχοντα είδη γραφής.



## Γιατί εγώ σ' αγαπώ

Όταν με είδες με χάρη να πετώ...  
φοβήθηκες  
μη με ζηλέψει ο ουρανός και γίνω σύννεφο!

Όταν με άκουσες να τραγουδώ γι' αγάπη...  
λιγοψύχησες  
μη γίνω νότα και χαθώ στις άρπες των αγγέλων!

Όταν με ένωσες να ντύνω το κορμί σου  
αναρρίγησες  
Και εγώ έγινα αίμα μέσα στις φλέβες σου  
για να κτυπά η καρδιά σου  
Και έγινα η σκιά σου...να σ' ακολουθώ,  
για να κτυπά η δική μου η καρδιά!

Γιατί, εγώ σ' αγαπώ...

## Γιε μου

Γράψε μου γιέ μου  
τα κρυφά σου όνειρα  
σε ένα χαρτί από σύννεφα  
να βρέξει στα μάτια του θεού  
κομμάτι απ' την ψυχή σου  
να γίνει ο κόσμος γαλανός  
απ' τα δικά σου μάτια

Φόρτωσε γιέ μου  
τις ελπίδες σου  
σε ένα καράβι από άστρα φωτεινά  
να διαλαλήσουν την αγάπη σου  
σε όλα τα πέρατα της γης  
που θα ντυθεί ολάκερη  
με ένα χαμόγελό σου

Κράτησε γιέ μου  
την ψυχή μου  
σαν φυλαχτό στο μυστικό σου δρόμο  
να πυρπολεί τη σκέψη σου  
σε κάθε καρδιοκτύπι  
και να σου τάζω ολημερίς  
φτερά καινούργια από όνειρα  
που θα σε ταξιδεύουν σε κόσμους  
μαγικούς...  
για να μαθαίνεις τη ζωή  
μέσα από την καρδιά μου  
και απ' τα μάτια του θεού  
που θα κρατώ, για σένα!

## Μυστικό

Ἐημερώματα!

Και μέσα στα χρώματα ανακαλύπτω την αλήθεια,  
το μυστικό που έκρυβες στα μάτια σου  
μην το ζηλέψει ο ήλιος και το φωλιάσει στην καρδιά του  
...το μυστικό που λάτρευες σαν άνοιξη, σαν καλοκαίρι  
κλεισμένο στα τρίσβαθα της αγκαλιάς σου.

Ἐημερώματα!

Και μέσα στα χρώματα, νιώθω, βλέπω εμένα  
να σου γελώ μισοκρυμμένη στα κοχύλια της θάλασσας  
παρέα με γοργόνες, αγγελόψαρα και χιλιάδες ελπίδες  
λουλούδια του βυθού...

να στήνουμε χορό για το Θεό του Έρωτα  
που κρυβόταν στη σκέψη σου  
και περίμενε ν' ανθίσει.

Ἐημέρωσε !

Και σ' αντίκρυσσα δίπλα μου, να κοιμάσαι το όνειρό μου  
να γελάς τη χαρά μου, να ζεις τη ζωή μου...

Και σ' αγάπησα απ' την αρχή,  
σαν να ήταν η πρώτη μου φορά  
...ή και η τελευταία !

## Ευπόλητη

Ευπόλητη τριγυρνώ  
στην έρημη παραλία του χθες  
που χειμώνιασε...  
Ξεχειλίζει η θάλασσα το θυμό της  
σβήνοντας τα χνάρια της ύπαρξής μου  
που χάθηκε πίσω από κάθε προδομένη υπόσχεση  
-θα σ' αγαπώ...  
-μη φοβάσαι...  
-έχεις εμένα ...  
στο πιο παράτολμο, τρελό ταξίδι,  
που λέγεται ζωή  
και χάνεται στα βάθη των αιώνων...  
Όνειρα κλειδωμένα  
που δακρύζουν στα μάτια μου  
και ανεμοσκορπίζονται  
στις φωτογραφίες που κομματιάστηκαν  
και έγιναν στάχτη  
στη φωτιά που ακόμα σιγοκαίει  
...στην έρημη παραλία του χθες  
που χειμώνιασε  
Εκεί που θα ξαναχτίσω την ψυχή μου  
ντυμένη με το φέμα που μου χάρισε απλόχερα  
η αγάπη των ανθρώπων που αγάπησα  
...Με το φέμα,  
που φοβάμαι να αποχωριστώ,  
αφού είναι η δική μου Αλήθεια !



Γεννήθηκα και μεγάλωσα στην Αθήνα... με καταγωγή που ενώνει το Ιόνιο με το Αιγαίο, αφού οι γονείς και οι παππούδες είναι... ήταν από Κεφαλονιά, Σύρο και Τήνο... υπηρετώ στο γραφείο εξακριβώσεων της Δ/σης Ασφαλείας Αττικής. Ασχολούμαι ερασιτεχνικά με τη ζωγραφική, την ποίηση και διάφορες κατασκευές με φυσικά υλικά, όπως ξύλα, πέτρες, καρπούς, όστρακα ή και άλλα υλικά του εμπορίου... στο παρελθόν έχω τυπώσει τρία βιβλία ποίησης και έχω λάβει μέρος σε πολλές εκθέσεις ζωγραφικής ατομικές και ομαδικές...

Α Λ Η Θ Ι Ν Ο Μ Ν Η Μ Ο Σ Υ Ν Ο

Καθώς η νύχτα μ' οδήγησε στην άκρη  
αυτού εδώ του βουερού νεκροκοιτώνα  
μια απαιτητική πρωτόφαντη περιέργεια  
μ' ώθησε να σιμώσω

σ' εκείνο το χαρούμενο μνήμα  
που ήταν μια ζωντανή παραφωνία  
στο στημένο απ' το μάγο θάνατο σκηνικό.

"-Ποιον τάχα να σκεπάζει  
αυτό τ' αλλιώτικο-αληθινά δεοσφόρο μνημούρι;"  
αναρωτιόμουν μεγαλόφωνα  
καθώς γύρω τα υπεριώδη κλάματα  
δονούσαν το υπερπέραν τον σκότους.

Κι όταν πλησίασα  
και τ' αναμμένα απ' την έξαψη μάτια μου  
φώτισαν τον αδρύ μισοπελεκημένο πέτρινο σταυρό  
διάβασα:

" ΗΤΑΝ ΑΠΛΟΣ,ΦΤΩΧΟΣ,ΜΑ ΤΙΜΙΟΣ  
ΚΑΙ ΔΕ ΧΡΩΣΤΟΥΣΕ ΣΕ ΚΑΝΕΝΑ.  
ΠΕΘΑΝΕ ΟΠΩΣ ΕΖΗΣΕ:ΧΑΜΟΓΕΛΩΝΤΑΣ "

Ήταν πολλά για να καταλάβω καλά.

Κι ήταν το μόνο  
αληθινό μνημόσυνο  
που βρέθηκα ποτέ.

## Α Θ Α Ν Α Τ Ε Σ Σ Τ Ι Γ Μ Ε Σ

Γενναίοι ναι, γεννιούνται.  
Ήρωες ποτέ.

Οι ήρωες γίνονται  
γιατί έτσι το θέλουν οι συγκυρίες.  
Γίνονται, σαν κάπου μες στο διάβα τους  
πέφτουν σε κάτι στιγμές απρόσμενες  
που κουβαλούν όλη τη στιβαγμένη τρέλα  
τ' Αλλόκοτου  
μιας και "από μπρος είναι γκρεμός, από οπίσω ρέμα"  
και "από δεξιά η Χάρυβδη κι αριστερά η Σκύλλα"  
κι αφού δεν έχουν που να πάνε άφοβα και ακίνδυνα  
κι εκεί να μείνουν δε μπορούν  
ορμούνε αλλαλάζοντας προς το Κάπου  
κι έτσι προκύπτουν Ήρωες  
-νεκροί ή ζωντανοί, δεν έχει σημασία  
ήρωες Αθάνατοι.

Τους ήρωες, λοιπόν, τους φτιάχνουν οι συνθήκες.  
Το Φωτοστέφανο Του Ήρωα  
το απονέμουν πάντα οι τρεις σιαμαίες αδερφές  
η Μοίρα, η Τύχη και η Σύμπτωση  
όταν φιλονικούν για τα καλά  
και στο τέλος θέλουν κάπου να ξεσπάσουν.

Ήρωα σε κάνουν οι στιγμές.  
Δεν έχεις από πού να φυλαχτείς  
κι ορμάς πυροβολώντας...

Β Α Σ Ι Λ Ι Σ Σ Α Α Θ Η Ν Α

Αθήνα μου  
πολλές φορές αναρωτιέμαι αν είσαι Συ  
μα πάντα το ξέρω τόσο καλά  
πως έτσι είναι.

Είσαι εσύ, Η Αθήνα Μου  
που έκαψες κάποτε τις καρδιές όλου του κόσμου  
που ήσουν η ονειρευμένη πεντάμορφη  
Βασιλοπούλα όλων των παραμυθιών  
και όλοι οι πρίγκηπες και τ' αρχοντόπουλα  
σε προσκυνούσαν, πέφτοντας ομαδόν στα πόδια σου  
μπας κι έχουν για μια στιγμή μονάχα την εύνοιά σου...

Κι αν δείχνεις να'σαι, τώρα πια  
Βασίλισσα του καρναβαλιού  
γερασμένη και ρυτιδιασμένη  
μ' αυτά τ' ασχημοστόλιδα από σιμεντοσιδέρινους όγκους  
κι αν φοράς τη νύχτα λαμπρόφορα ηλεκτρικά κολιέ  
και κάνεις εντυπωσιακές επιδείξεις φωτεινών επιγραφών  
και φιλοξενείς εκθαμβωτικές ατραξιόν  
κι αν τελικά τη μέρα απ' όλα τούτα δείχνεσαι  
μια πόρνη γυμνή με πλούσιο παρελθόν,  
Εμείς εδώ, οι αρχοντοσκλάβοι σου  
αφοσιωμένοι-πάμπιστοι απ' το Τότε σου ακόμα  
Εμείς προσκυνητές του Τώρα σου  
σε θωρούμε πάντα τη μοναδική  
πριγκήπισσα των παραμυθιών μας που 'γινε πια  
μια ώριμη Βασίλισσα Της Ιστορίας.  
Ποια, σ' όλο τον κόσμο άλλη, άραγε  
μπορεί να φορεί ένα τόσο πανάκριβο στέμμα  
σαν τον Παρθενώνα σου;  
Είσαι η Πόλη μας!  
Είσαι η Αγάπη μας!  
Είσαι Η Αθήνα Μας.



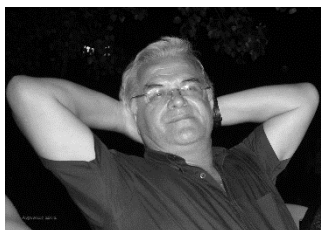
Ι Δ Ρ Ω Τ Α Σ Γ Ι Α Τ Ο Τ Ι Π Ο Τ Α

Ψάχνω να 'βρω κάποιον  
να διαβάσει τα τραγούδια μου  
μα πάει χαμένος όλος ο κόπος μου.  
Άλλος δεν ξέρει να διαβάζει,  
Άλλος δε θέλει,  
Άλλος δε μπορεί.

Ψάχνω να 'βρω κάποιον  
να τραγουδήσει τα ποιήματά μου  
μα είναι άδικος όλος ο κόπος μου.  
Άλλος δεν ξέρει να τραγουδά  
Άλλος δε θέλει  
Άλλος δε μπορεί.

Ψάχνω να 'βρω κάποιον  
να του διαβάσω τα τραγούδια μου,  
να του τραγουδήσω τα ποιήματά μου  
μα άδικα πάει ο τόσος μου κόπος.  
Απ' όλους όσους συνάντησα  
κανένας δεν ήξερε ν' ακούει.  
Και το χειρότερο είναι  
πως όλοι αυτοί  
δεν πρόκειται ποτέ τους να μάθουν.

(Β' ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΕΛΛΗΝΩΝ  
ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ-  
INTERNASIONAL SOSIETY OF GREEK WRITERS  
7-3-1996)



Ο Θ. Τρυφέρης είναι Δικαστικός Γραφολόγος (Πραγματογνώμονας), νομικός (ΣΑΕΑ και Εθν. Καποδ. Πανεπ. Αθηνών/Νομική Σχολή/Τμ. Νομικό), επί τιμή Διευθυντής Δ/σης Εγκλ/κών Ερευνών (Αντ/γος ε.α.). Πέρασε – για... φεγγάρια – και από άλλες σχολές (όπως: Ακαδημία

Λαμίας 1977, Νομική Θεσ/νίκης, Οδοντιατρική Σχολή Αθηνών 2001 (που δεν ολοκλήρωσε λόγω... Υπηρεσίας). Είναι Μεταπτυχιακός Διπλωματούχος (Dr) επί θεμάτων Υψηλής Στρατηγικής & Πολιτικής. Υπήρξε αιρετό μέλος του Δ.Σ. της Π.Ο.ΑΞΙ.Α - Υπεύθυνος εκδόσεων της Ομοσπονδίας (Αρχισυντάκτης του περιοδικού «ΕΝΩΠΙΩ»).

Ασχολήθηκε από μικρός με την ποίηση – κλασική στην αρχή (στο πλαίσιο των χρόνων της αθωότητας). Στα τελευταία σχολικά χρόνια αρχίζει τη ζωγραφική (τοπιογραφία) που την ‘εμπλουτίζει’ από το 1984 και εντεύθεν με χαλκογραφία. Ενδιάμεσα, κατά τα έτη 1978-1984, γράφει κάποια διηγήματα ποικίλων λογοτεχνικών κατευθύνσεων.

Στη δεκαετία του '80, ασχολήθηκε με την επιθεώρηση και ‘επιθεωρησιακά’ κείμενά του είδαν το φως της δημοσιότητας (από ηθοποιούς-κομφερανσιέ) με ψευδώνυμο, (καθώς και σκωπτικοί στίχοι του που τραγουδήθηκαν σε τρεις μεγάλους δίσκους), συνεχίζοντας να γράφει ποίηση (στο μοντέρνο στυλ, πλέον) και στίχους - με ‘σοδειά’ περί τα 400 ποιήματα και τους 200 στίχους.

Στη δεκαετία του '90, η ποίησή του παρουσιάστηκε στις πρωινές εκπομπές των δύο μεγάλων καναλιών (δύο φορές ΑΝΤ1, με αναγνώστη τον ίδιο). Ποιήματά του δημοσιεύτηκαν κατά καιρούς σε διάφορα περιοδικά.

Το έτος 2000 ενοποίησε τις δυο δημιουργηθείσες συλλογές: «Λεμονανθοί» και «Πευκοβελόνες» σε μία και τις εξέδωσε με τον τίτλο «ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΠΟΘΟΙ».

Κατά τα πρόσφατα χρόνια ασχολείται, εκτός από την ποίηση και στιχουργική –πάντοτε μοιράζοντας ανάλογα τον χρόνο του- και με τη γλυπτική (κυρίως ξυλογλυπτική – πετρογλυπτική – οστρακογλυπτική)...

## Αυγουστιάτικη Σιωπή

Έχω σεργιανήσει ,  
αμέτρητες φορές αυτούς τους δρόμους.  
Μα σήμερα νιώθω κάτι διαφορετικό,  
αφουγκρασμένος τον ήχο της.

Τον ήχο της αυγουσιάτικης σιωπής,  
σιωπή απόκοσμη και δυνατή.  
Στην αγκάλη της αφήνομαι ασυνείδητα,  
και περπατώ, σαν πρώτη φορά, σε αυτήν την πόλη.

Ακούω μονάχα τις καμάρες,  
που σιγοτραγουδούν την ιστορία τους.  
Και αυτά τα νεοκλασικά που με φιθύρους,  
διηγούνται την αλλοτινή τους αίγλη.

Ξεπροβάλλω με λίγα βήματα,  
στην άκρη της πλατειάς.  
Το φτερούγισμα των περιστεριών,  
σπάει βίαια την σιωπή.

Ένα χαμόγελο ντύνει το πρόσωπο μου.  
Με αυτό το χαμόγελο,  
θα ανταμώσω την νύχτα..  
Πόσο μου αρέσει η αυγουσιάτικη σιωπή.

## Μονεμβάσια

Βλέπω το φίλημα του ουρανού,  
στης θάλασσας την άκρη.  
Νιώθω το δάκρυ του βουνού,  
καθώς κυλά στης γης τα βάθη.

Κραυγή θανάτου και ζωής,  
στην πέτρα σκαλισμένη.  
Ένα βήμα από τον γκρεμό,  
κι η μοίρα ζαλισμένη.

## ΑΜΠΩΤΗ

Ζωντανά είναι τα βότσαλα.  
Μα τώρα...  
καθώς φεύγει το νερό, περπατώ επάνω.  
Ελαφριά είναι ακόμη τα δικά μου κόκκαλα  
και χαίρονται καθώς και για με, κάθε λεπτό,  
είναι στιγμή που ζω μα και που χάνω.

## Σαΐνης

Ξυπνά ο ήλιος και ξυπνάς,  
σεργιάνι βγαίνεις σε ολόκληρη την πόλη.  
Σηκώνεις στους ώμους σου και κουβαλάς,  
την μοναξιά σου όλη.

Σαν πρίγκιπας ξυπόλυτος,  
διωγμένος από τον θρόνο.  
Απόσταγμα κάποιας φωτογραφικής,  
γδαρμένο από τον χρόνο.

Μοναδική σου συντρόφια,  
όπλο σου, το ραβδί σου.  
Λες και έχεις κάτι πια να φοβηθείς,  
στην στράτα της ζωής σου.

\*αφιερωμένο στην μνήμη του Σαΐνη, του πιο αναγνωρίσιμου αστέγου  
της Πάτρας.

## Τα μάτια

Πρόσωπο λυρικό,  
με λίγο από Αριστοφάνη.  
Δεν χρειάζεται να μιλά,  
να σε κοιτάζει φτάνει.

Ανασηκώνει τα φρύδια,  
ρυτιδώνει το μέτωπο.  
Κλείνει ερμητικά το στόμα...  
και τα αυτιά... φραγμένα από την κόμη.

Μα τι πειράζει...  
τα μάτια δίνουν το ερέθισμα.  
Τα μάτια λαμβάνουν το μήνυμα,  
αυτά ευθύνονται για όλα....



Ονομάζομαι Σπύρος Φώτογλου. Γεννήθηκα στο Αγρίνιο Αιτ/νίας το 1979 από τον Σταύρο και την Ειρήνη Φώτογλου. Είμαι παντρεμένος με την Αδαμαντία Γιατρά και έχουμε αποκτήσει μια κόρη, την Ειρήνη-Ηλιάνα. Υπηρετώ στην ΕΛ.ΑΣ. από το 1997 και κατέχω τον βαθμό του Αρχιφύλακα. Είμαι φοιτητής στην Σχολή Ανθρωπιστικών σπουδών στο Τμήμα Ευρωπαϊκού Πολιτισμού του ΕΑΠ και μέλος του Δ.Σ. του Ε.Τ. της Δ.Ε.Α. Η ποίηση αποτελεί τρόπο έκφρασης και αποσυμπίεσης και αποτυπώνω σε στίχους τις σκέψεις μου, από μικρό παιδί.

## ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΛΛΑ.....	7
ΕΥΘΥΝΗ.....	8
ΑΕΡΑΣ.....	9
ΗΛΙΟΣ.....	10
Το δώρο.....	12
Ομορφη κόρη.....	14
Ο δικός σου παράδεισος.....	16
ΝΕΑ ΣΥΝΟΡΑ.....	18
ΚΑΘΗΚΟΝ.....	18
ΟΜΟΡΦΗ ΧΩΡΑ.....	19
Εκείνοι οι έρωτες.....	21
Είσαι εδώ.....	22
Ταξίδια τ' Αυγούστου.....	22
Ιστορίες οδύνης.....	24
Ενατένιση.....	25
Καταποντισμός στα ανεξήγητα.....	25
Να Σ' αγαπώ χωρίς τύψεις.....	26
CRASH (ΣΚΟΥΖΟΥΝ ΤΑ ΦΡΕΝΑ).....	28
ΑΣΠΡΟ - ΛΕΥΚΟ.....	30
ΜΠΛΕ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.....	31
ΟΝΕΙΡΑ ΓΛΥΚΑ.....	32
“Άστεγοι είμαστε όλοι”.....	35
“Άνθρωποι μονάχοι”.....	36
“Λευκή σελίδα σε μαύρο φόντο”.....	37
“Όλη η ζωή ένα χαμόγελο”.....	38
Γιατί εγώ σ' αγαπώ.....	40
Γιε μου.....	41
Μυστικό.....	42
Ξυπόλητη.....	43
ΑΛΗΘΙΝΟ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟ.....	45
ΑΘΑΝΑΤΕΣ ΣΤΙΓΜΕΣ.....	46
ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΘΗΝΑ.....	47
ΙΔΡΩΤΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΤΙΠΟΤΑ.....	48
Αυγουστιάτικη Σιωπή.....	50
Μονεμβάσια.....	51
ΑΜΠΩΤΗ.....	51
Σαΐνης.....	52
Τα μάτια.....	53







ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΑΥΤΟ ΕΚΤΥΠΩΘΗΚΕ  
ΣΤΗΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ  
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΩΝ ΕΚΤΥΠΩΣΕΩΝ  
ΤΟΥ ΠΑΝ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΥ.  
ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΓΙΑ ΤΙΣ  
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΧΑΡΤΙ  
ΣΑΜΟΥΑ 140gr ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟ  
ΕΞΩΦΥΛΛΟ MODIGLIANI 300gr.  
ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΗΘΗΚΕ ΤΟΝ  
ΑΡΠΛΙΟ ΤΟΥ 2016.

---